

Sygn. akt II CSK 417/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. R., P. O. , S. D., K. K., Z. A.,

V. W. i R. M.

przeciwko "C. [...]" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w P.

o stwierdzenie nieważności uchwały nr [...] Zwyczajnego Zgromadzenia

Wspólników pozwanej spółki podjętej 11 czerwca 2012 r., ewentualnie o uchylenie tej uchwały,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. oddala wniosek powodów o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Przesłanka ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, na którą powołała się pozwana Spółka, stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Przesłanka ta ma swoją normatywną treść, nie chodzi bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka zaś ocena ma być dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącej było więc wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jej zdaniem, przez sąd przepisów ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżąca zarzuca

wadliwość wykładni § 8 umowy spółki jako ograniczonej do wykładni językowej nie wskazując jednak w jaki sposób wykładnia obejmująca inne jej postaci wpłynęłaby na ocenę ważności zaskarżonej uchwały. Po analizie zaprezentowanych argumentów Sąd Najwyższy, nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Odpowiedź na skargę kasacyjną złożyli powodowie S. D. i K. K. domagając się jej oddalenia i zasądzenia na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym. Wniosek wymienionych powodów o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego podlegał oddaleniu, ponieważ, jak wskazano żądanie tych kosztów powodowie związali wyłącznie z postulowanym w odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskiem o oddalenie tej skargi. Odpowiedź ta nie zawierała natomiast wniosku o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, co nastąpiło. Nie można było, zatem przyjąć, iż i w takiej sytuacji wykonywane zastępstwo prawne wymagało wynagrodzenia, skoro w istocie pozostało nieobjęte wnioskiem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01 i z dnia 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12, niepubl.).